ROMÂNIA

Consiliul de Mediere

Strada Nerva Traian nr. 27-33 Sc. B, et. 1, birou nr. 6, Sector 3, București
tel. +40730129999 email: secretariat@consiliuldemediere.ro

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Nr.516/12.11.2026

Către: **SENATUL ROMÂNIEI – BIROUL PERMANENT**

În atenția: **COMISIEI JURIDICE, DE NUMIRI, DISCIPLINĂ, IMUNITĂȚI ȘI VALIDĂRI**

PUNCT DE VEDERE

REFERITOR LA: Propunerea legislativă B563/2026

OBIECT: Punct de vedere instituțional și solicitare de respingere a art. I aliniatul 3 a propunerii de modificarea și completare a art. 3, alin. (1) lit.f) a Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, precum și pentru completarea Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, înregistrată la Senat cu nr. B563/2026

Domnule Președinte,

Doamnelor și Domnilor Senatori

CONSILIUL DE MEDIERE este organism autonom cu personalitate juridică, de interes public, înființat prin Legea Specială nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, înregistrat în Registrul Național al Instituțiilor Publice din România la poziția 10304**.**

Legea specială nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator:

- **reglementează unitar și în acord cu cadrul legal european, serviciul de mediere în Romania, autoritatea care asigură calitatea acestui serviciu, în interesul public, fiind Consiliul de Mediere**, conform prevederilor art.20 lit. e^1
- **transpune în legislația internă directive și recomandări europene privind medierea ca modalitate de soluționare pe cale amiabilă a conflictelor, în afara spațiilor justiției statale clasice**, fiind o cerință punctuală la Capitolul 24 „Justiție și Afaceri Interne” (JAI) de negociere pentru aderarea la Uniunea Europeană a României.
- **a fost adoptată de Parlamentul României și publicată în Monitorul Oficial, Partea I la data de 20 mai 2006**, iar România a devenit stat membru, cu drepturi și obligații depline al Uniunii Europene la data de 1 ianuarie 2007

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Consiliul de Mediere și întregul corp profesional al mediatorilor din România, au aflat cu profundă surprindere și îngrijorare că inițiativa legislativă B563/2006, la art. I aliniatul 3, propune modificarea și completarea Legii nr. 51/1995, astfel: la art. 3, alin. (1) lit.f, se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) desfășurarea activității de mediator, în condițiile legii privind medierea și organizarea profesiei de mediator și ale normelor de aplicare a acesteia, cu respectarea cerințelor de competență, imparțialitate, confidențialitate, incompatibilitate și conflict de interese prevazute de lege. În exercitarea activității de mediator, avocatul nu este condiționat de îndeplinirea formalităților de autorizare prevăzute pentru persoanele care exercită exclusiv profesia de mediator și nu este supus supravegherii profesionale a Consiliului de Mediere. Avocatul nu poate cumula în aceeași cauză activități de apărare, asistare și reprezentare juridică a unei părți cu activitatea de mediere..;”

Ulterior, inițiatorii au propus următorul cuprins:

„f) persoanele care au dobândit titlul profesional de avocat definitiv se înscriu, la cerere, în Tabloul mediatorilor, fără altă autorizare. Activitatea de mediere se exercită în temeiul contractului de mediere. Avocatul nu poate exercita, în aceeași cauză, activitatea de mediator și activități de asistare sau reprezentare a părților.”

Prin cele două variante succesive de modificare a art. 3 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 51/1995, **inițiatorii propun legiuitorului legiferarea unui regim derogatoriu pentru avocați în raport cu Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator**.

În prima variantă, se propune ca avocații să poată exercita activitatea de mediator fără autorizarea și supravegherea profesională a Consiliului de Mediere, iar în cea de-a doua variantă, ca avocații definitivi să fie înscriși direct în Tabloul mediatorilor, exclusiv la cerere, fără altă autorizare.

Deși diferă ca formulare și mecanism juridic, **ambele propuneri urmăresc exceptarea avocaților de la procedura obișnuită de autorizare în profesia de mediator, în temeiul calității profesionale de avocat/avocat definitiv, fără respectarea procedurii legale de autorizare, verificare sau recunoaștere a competențelor specifice medierii.**

În demersul nostru, pornim de la următoarele mențiuni:

Profesia de avocat și profesia de mediator au coexistat încă de la reglementarea medierii în România prin Legea nr.192/2006 a medierii, ca suport al traspunerii **Directivei 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială,** fiecare având un rol distinct și bine definit în soluționarea conflictelor, în protejarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor și în oferirea

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

serviciilor de interes public. De-a lungul timpului, cele două profesii s-au exercitat în paralel, fără ca existența uneia să o excludă pe cealaltă, fiind recunoscută inclusiv posibilitatea exercitării ambelor profesii, **în condițiile legii speciale a medierii.**

Consiliul de Mediere consideră că dezvoltarea și consolidarea acestei relații trebuie să se întemeieze pe cooperare, respect reciproc și recunoașterea identității, competențelor și responsabilităților specifice fiecărei profesii, fără confundarea rolurilor și fără instituirea unor privilegii sau derogări nejustificate de la cadrul legal aplicabil.

Având în vedere cele de mai sus, **vă supunem atenției**:

Obiecțiile, punctele de vedere și solicitările privind modificarea art. 3 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 51/1995, propusă prin art. I pct. 3 din propunerea legislativă având nr. B563/2026

I. Obiectul punctului de vedere și analiza variantelor inițiativei B563/2006

CONSILIUL DE MEDIERE solicită eliminarea derogărilor propuse prin art. I pct. 3 al inițiativei legislative B563/2026 de la autorizarea ca mediator potrivit Legii nr. 192/2006 și menținerea supravegherii profesionale a Consiliului. Solicităm păstrarea garanțiilor de fond ale Legii speciale a medierii 192/2006.

Participarea avocaților la mediere este deja permisă de cadrul legal actual. Obiecția noastră privește înlocuirea verificărilor și a răspunderii specifice medierii printr-o **derogare care nu este justificată și al cărei mecanism de aplicare nu este definit**. Beneficiarii serviciilor de mediere trebuie să poată identifica pregătirea profesionistului, calitatea în care acesta intervine, garanțiile serviciului și organismul competent să îi verifice conduita.

Prima variantă analizată a art. I pct. 3 păstrează trimiterea la Legea nr. 192/2006, dar **prevede exceptarea avocatului de la autorizare și de la supravegherea profesională a Consiliului de Mediere, folosind ca termen de comparație *persoanele care exercită exclusiv profesia de mediator***. Faptul că inițiatorul vine cu interdicția cumulului medierii cu apărarea, asistarea și reprezentarea în aceeași cauză nu rezolvă consecințele exceptării.

A doua variantă transmisă spre analiză se referă la **avocații definitivi care se înscriu, la cerere, în Tabloul mediatorilor, fără altă autorizare, și care urmează să exercite activitatea în temeiul contractului de mediere.** Această formulare nu exclude expres supravegherea Consiliului de Mediere.

Observațiile privind eliminarea expresă a supravegherii privesc prima variantă, iar cele privind înscrierea la cerere și contractul de mediere privesc a doua variantă.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Solicităm Comisiei să ceară inițiatorilor identificarea precisă a normelor de la care se derogă și explicarea raportului art. 3 alin. (1) lit. f) și art. 16 lit. d) din Legea nr. 51/1995, cu art. 7, 8, 12, 13, 17, 20, 38–42 și 75 din Legea nr. 192/2006. Este necesar să se stabilească fără echivoc dacă se simplifică anumite formalități sau se înlătură însăși verificarea condițiilor de fond pentru dobândirea calității de mediator, cine verifică respectarea obligațiilor specifice prevăzute de legea specială a medierii și care este regimul aplicabil avocaților deja autorizați ca mediatori.

II. Cadrul legal și caracterul distinct al profesiei de mediator

2.1 Condițiile de dobândire a calității de mediator

Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator stabilește la art.7, printre alte **condiții cumulative** pentru dobândirea calității de mediator, următoarele:

f) a absolvit cursurile pentru formarea mediatorilor, în condiţiile legii, sau un program postuniversitar de nivel master în domeniu, acreditate conform legii şi avizate de Consiliul de Mediere;

g) a fost autorizată ca mediator, în condiţiile prezentei legi.

Derogarea solicitată de initiator prin initiativa legislativă B563/2026, trebuie examinată și în raport cu art. 3 alin. (1) lit. f) și art. 16 lit. d) din Legea nr. 51/1995. Prima recunoaște posibilitatea desfășurării activităților de mediere, iar a doua, compatibilitatea avocaturii cu această calitate. Din interpretarea lor coroborată cu Legea 192/2006 rezultă că **posibilitatea cumulării profesiilor de mediator cu cea de avocat TREBUIE DISTINSĂ de condițiile dobândirii și exercitării fiecăreia dintre ele.**

În acest sens, **art. 13 din Legea nr. 192/2006 permite exercitarea medierii împreună cu alte activități sau profesii, sub rezerva incompatibilităților legale**. Totodată, **art. 75 se referă expres la avocații care dobândesc calitatea de mediator în condițiile acestei legi**. Aceste prevederi arată că **profesia de avocat și profesia de mediator, pot fi exercitate de aceeași persoană, dar că SUNT PROFESII DISTINCTE.**

2.2 Identitatea ocupațională și raportul cu legea avocaturii

COR identifică ocupația de „avocat”, cod COR 261101, în grupa de bază 2611 – Avocați. Descrierea acestei grupe privește consultanța juridică, întocmirea documentelor juridice, reprezentarea clienților și activitatea în fața instanțelor.

COR identifică ocupația de „mediator”, cod 243202, încadrarea este confirmată de nomenclatorul oficial al Ministerului Muncii.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Este știut faptul că, înscrierea în COR nu conferă singură, dreptul de exercitare a unei profesii și nu stabilește toate condițiile accesului la aceasta. **Aceste condiții rezultă din legea specială a fiecărei profesii**. În cazul medierii, clasificarea trebuie, așadar, coroborată cu Legea nr. 192/2006 și cu reglementările privind formarea profesională în mediere, respectiv cu **Standardul de formare în mediere.**

În consecință, **COR susține identitatea ocupațională distinctă a mediatorului, iar legea specială stabilește standardele de pregătire care îi dau conținut profesional și juridic**.

Inițiativa B563/2006 folosește expresiile „activități de mediere”, „activitatea de mediator” și „profesia de mediator” fără o delimitare suficientă. **Această abordare poate conduce la confundarea unei activități menționate în legea avocaturii cu exercitarea unei profesii distincte, supuse unor condiții proprii de calificare, autorizare și răspundere.** Cu alte cuvinte, sintagma „activități de mediere” nu demonstrează automat dobândirea calificării specifice medierii, ci trebuie separată de îndeplinirea condițiilor pentru dobândirea și exercitarea calității de mediator și completată de acestea. Calificarea juridică a activității trebuie să urmărească funcțiile efectiv îndeplinite, raporturile cu părțile și responsabilitățile asumate. Simpla denumire utilizată **nu poate justifica înlăturarea garanțiilor profesionale DE FOND.**

2.3 Introducerea activității de mediere în Legea nr. 51/1995

În forma de bază, Legea nr. 51/1995 nu a prevăzut activitatea de mediere printre activitățile prin care se realizează activitatea avocatului. Medierea era menționată la art.13 lit.d), la activități compatibile cu cea de avocat.

Activitatea de mediere a fost introdusă în Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, prin modificările legislative intervenite în anul 2004, fiind menționată la art. 3 alin. (1) lit. f) printre activitățile ce pot fi desfășurate de avocați. În mod corect, aceeași **lege a păstrat distincția** între activitățile specifice avocaturii și exercitarea activității de mediere, menținând la art. 16 lit. d) **compatibilitatea exercitării profesiei de avocat cu calitatea de mediator, deci NU identitatea cu aceasta. Această diferențiere dintre profesii prin compatibilitate și nu prin identitate, este păstrată și în forma actuală a Legii 51/1995.**

Este esențial de subliniat că, în anul 2004, când activitatea de mediere a fost inclusă în Legea nr. 51/1995, **profesia de mediator nu era încă reglementată în România printr-o lege specială.** Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator avea să fie adoptată doi ani mai târziu**, instituind cadrul juridic specific al medierii și reglementând în mod distinct organizarea, autorizarea, exercitarea și supravegherea acestei profesii.**

În Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, în forma în vigoare, există două dispoziții distincte care se referă la mediere.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Art. 3 alin. (1) prevede că activitatea avocatului se realizează prin mai multe categorii de activități, printre care: „f) **activități de mediere**;”

Art. 16 stabilește că exercitarea profesiei de avocat este compatibilă, printre altele, cu:

„d) calitatea de arbitru, **mediator**, conciliator sau negociator, consilier fiscal, consilier în proprietate industrială, traducător autorizat, practician în insolvență, responsabil cu protecția datelor cu caracter personal, expert în executarea contractelor cu finanțare europeană;”

Dacă legiuitorul ar fi considerat că simpla introducere, în anul 2004, a sintagmei „activități de mediere” în Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat ar fi fost suficientă pentru reglementarea completă a medierii în România, nu ar mai fi fost necesară adoptarea, în anul 2006, a unei legi speciale care să instituie cadrul juridic distinct al medierii și al profesiei de mediator.

În consecință, nu se poate susține că o dispoziție generală, introdusă în anul 2004 în legea avocaților, ar fi înlocuit întregul cadru normativ special instituit ulterior prin Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

O asemenea interpretare ar echivala cu recunoașterea, în temeiul unei simple enumerări de activități profesionale, a unui drept de exercitare a unei profesii distincte, independent de condițiile de acces, autorizare, organizare și exercitare stabilite ulterior prin legea sa specială.

Or, **Legea nr. 192/2006 nu s-a limitat la recunoașterea medierii ca modalitate alternativă de soluționare a conflictelor, ci a instituit un SISTEM JURIDIC ȘI PROFESIONAL PROPRIU, cuprinzând, printre altele**:

- definirea medierii și consacrarea principiilor neutralității, imparțialității, confidențialității și liberului consimțământ al părților;
- stabilirea condițiilor de acces în profesia de mediator, de formare profesională și de autorizare;
- organizarea profesiei și reglementarea formelor de exercitare a acesteia;
- înființarea Consiliului de Mediere, organism autonom cu personalitate juridică, de interes public, învestit cu atribuții de reglementare, autorizare și supraveghere profesională;
- instituirea Tabloului mediatorilor și a evidenței profesionale;
- stabilirea drepturilor, obligațiilor, incompatibilităților și răspunderii disciplinare a mediatorilor;
- reglementarea procedurii de mediere și a efectelor juridice ale actelor încheiate în cadrul acesteia.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Acest cadru normativ a fost ulterior completat și armonizat cu reglementările europene, inclusiv cu Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială.

În consecință, menționarea medierii în Legea nr. 51/1995 încă din anul 2004 nu poate constitui, prin ea însăși, un temei suficient pentru a considera că avocații ar fi dobândit anticipat, automat și necondiționat calitatea profesională de mediator reglementată ulterior prin Legea nr. 192/2006.

DIMPOTRIVĂ, faptul că ulterior **menționării** în 2004 a „**activității de mediere**” în Legea nr. 51/1995 legiuitorul României a **reglementat prin Legea specială 192/2006 medierea și organizarea profesiei de mediator, artă DELIMITAREA între posibilitatea desfășurării unor activități de mediere în cadrul profesiei de avocat și dobândirea calității de mediator AUTORIZAT, în condițiile legii speciale.**
Această delimitare este confirmată inclusiv de art. **75 din Legea nr. 192/2006, care se referă în mod expres la avocații, notarii publici și membrii altor profesii liberale care dobândesc calitatea de mediator potrivit prevederilor legii medierii**, recunoscându-le posibilitatea de a desfășura activitatea de mediere la sediul unde își exercită profesia de bază.

Așadar, legiuitorul a recunoscut posibilitatea exercitării ambelor profesii**, fără a confunda însă calitatea de avocat cu aceea de mediator și fără a institui, prin simpla apartenență la profesia de avocat, o derogare generală de la regimul juridic al profesiei de mediator.**

Odată cu adoptarea Legii nr. 192/2006, **condițiile de dobândire și exercitare a calității de mediator de către avocați, trebuie raportate la acest cadru special**, împreună cu dispozițiile Legii nr. 51/1995.

Așa cum am precizat mai sus, **forma actuală a Legii nr. 51/1995 include la art.3 alin.(1) lit.f) „activități de mediere” între activitățile avocatului, păstrând și prevederea privind compatibilitatea de la art. 16 lit.d).**

2.4 Cumulul profesiilor

Sintagma „persoanele care exercită exclusiv profesia de mediator” propusă de initiator în prima formă de modificare a Legii nr.51/1995, nu descrie corect diversitatea situațiilor recunoscute de cadrul legal al Legii 192/2006 a medierii.

Art. 13 din Legea nr. 192/2006 **permite exercitarea profesiei de mediator alături de alte activități sau profesii, sub rezerva incompatibilităților prevăzute prin legi speciale**. Autorizarea se aplică și mediatorilor care desfășoară legal alte activități.

Textul propus de inițiator nu precizează dacă exclusivitatea privește deținerea unei singure calificări, exercitarea efectivă a unei singure profesii sau o declarație a persoanei.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Această formulare poate genera incertitudine pentru mediatorii care sunt și cadre didactice, consultanți sau exercită alte profesii compatibile. **Neclaritatea privește și schimbarea statutului profesional.**

Ce regim se aplică mediatorului autorizat care devine ulterior avocat? Rămâne în raport cu Consiliul de Mediere pentru activitatea desfășurată în baza autorizației existente? Poate opta între două regimuri pentru aceeași activitate? Ce informații publice se furnizează beneficiarilor serviciilor de mediere?

În sens invers, **ce se întâmplă cu persoana care desfășoară mediere în baza calității de avocat și ulterior își pierde ori își suspendă dreptul de exercitare a avocaturii? În ce condiții poate continua activitatea de mediator?**

Pentru persoanele care dețin deja ambele calități trebuie delimitate formele de exercitare ale profesiei, obligațiile de evidență, regulile deontologice, competența disciplinară și efectele sancțiunilor. **Aceste situații necesită reguli legislative explicite.**

Consiliul de Mediere nu contestă dreptul avocaților de a dobândi calitatea și de a exercita profesia de mediator, ci consideră necesare menținerea condițiilor legii speciale a medierii 192/2006, tuturor persoanelor care exercită profesia de mediator.

III. NEUTRALITATEA & IMPARȚIALITATEA

3.1 Principiile care definesc profesia de mediator

Art. 1 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 consacră expres principiile fundamentale ale medierii: **neutralitatea, imparțialitatea, confidențialitatea și liberul consimțământ al părților.**

Art. 1, 4, 30–32, 36 și 50 din Legea nr. 192/2006 descriu **un terț neutru și imparțial, care facilitează înțelegerea și nu decide conținutul ei**. Avocatul care asistă o parte are un rol diferit de cel al mediatorului. **Aceeași persoană poate avea ambele calificări, cu respectarea separării funcțiilor.**

În prima variantă a propunerii legislative, neutralitatea nu este enumerată expres. Întrucât textul trimite la legea specială, omisiunea nu echivalează automat cu abrogarea principiului neutralității. **Solicităm menționarea sa expresă și corelarea interdicției cumulului cu art. 31 (**Art. 31 – Obligația de a refuza preluarea unui caz**), art. 36 (**Interdicția reprezentării sau asistării părților**), art. 38 lit. d) (**Răspunderea disciplinară**) și art. 54 (**Protejarea neutralității și imparțialității în timpul medierii**) din Legea 192/2006 a medierii inclusiv pentru succesiunea rolurilor și pentru împrejurările care afectează independența față de părți**.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

De asemenea, art.14 lit.c) din **Standardul de formare menționează împreună neutralitatea și imparțialitatea mediatorului între principiile pregătirii profesionale**.

Omiterea neutralității reflectă insuficient principiile care definesc medierea. Tratarea neutralității și imparțialității ca noțiuni interschimbabile ignoră distincția dintre ele. Dacă omisiunea din text se întemeiază pe presupunerea că neutralitatea ar fi absorbită de imparțialitate, raționamentul exprimă o înțelegere incompletă a specificului medierii. Dacă este o omisiune de redactare, aceasta trebuie corectată.

În sprijinul clarificării, vă asupunem atenției următoarele distincții pe plan profesional:

- **IMPARȚIALITATEA privește conduita echidistantă față de părți.**
- **NEUTRALITATEA presupune ca mediatorul să nu urmărească un interes propriu în rezultatul procedurii și să nu substituie voința părților prin preferința sa asupra soluției.**

Un profesionist poate acorda ambelor părți același timp și aceeași atenție, dar poate încerca să le conducă spre un rezultat pe care, personal, îl consideră potrivit. Tratamentul echidistant al părților nu epuizează, așadar, exigențele rolului de mediator.

Problema susține totodată, necesitatea formării specifice: **cunoașterea și aplicarea principiilor medierii nu pot fi prezumate exclusiv din apartenența la o altă profesie.**

3.2 Negocierea juridică, facilitarea și conținutul înțelegerii

În susținerea poziției Consiliului de Mediere privind necesitatea delimitării activităților de mediere menționate în Legea nr. 51/1995 de exercitarea profesiei de mediator reglementate prin Legea nr. 192/2006, considerăm relevantă analiza dispozițiilor art. 93–97 din Statutul profesiei de avocat adoptat la 25 septembrie 2004, publicat în Monitorul Oficial nr. 45 din 13 ianuarie 2005, dispoziții abrogate expres prin art. I pct. 3 din Hotărârea nr. 10 din 30 iunie 2007 a Congresului Avocaților, publicată în Monitorul Oficial nr. 511 din 31 iulie 2007. Abrogarea a intervenit ulterior adoptării și intrării în vigoare a Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

Aceste dispoziții **reglementau activitățile de mediere desfășurate de avocați anterior adoptării legii speciale a medierii și reflectau o concepție în care soluționarea conflictului era abordată preponderent din perspectiva negocierii juridice și a încheierii unei tranzacții**. Astfel, la art. 93 din Statutul profesiei de avocat din anul 2004 - *Activități de mediere*, regăsim:

„**(1)** Medierea este o modalitate de soluţionare a conflictelor, alternativă procesului obişnuit sau arbitral.

(2) Medierea este o negociere asistată de un terţ (mediatorul), respectiv o tehnică consensuală de rezolvare a conflictelor, constând într-o comunicare permanent orientată către încheierea

unei înţelegeri între părţi care au atât interese comune, cât şi divergenţe. **MEDIATORUL PROPUNE PĂRȚILOR** în procedura de mediere o soluţie, fără a avea atribuţia de a o impune acestora. Părţile în procedura de mediere pot accepta sau refuză, în scris, propunerea finală de mediere (**TRANZACȚIA**).

(3) Medierea are un caracter voluntar şi se bazează pe convenţia părţilor (acord de mediere) de a rezolva o dispută sau o neînţelegere.

(4) Medierea este guvernată de **principiul confidențialității**.

(5) Medierea este o procedură autonomă de reglementare a disputelor, conflictelor sau diferendelor intervenite între persoanele fizice şi/sau juridice.”

Articolul citat permite **identificarea unei posibile explicații pentru susținerea automatismului greșit privind dobândirea calității de MEDIATOR DE DREPT**, **sintagmă care, dealtfel, nu se regăsește în legislația românească și nici în cea europeană**. Prin prezentarea mediatorului ca profesionist care propune soluția, iar a părților ca destinatari care acceptă sau refuză o „propunere finală de mediere”, accentul migrează de la facilitarea dialogului și autonomia părților către elaborarea rezultatului de către terț. **Prezentarea terțului ca autor al unei soluții propuse părților ridică problema păstrării neutralității sale**. Atunci când mediatorul se atașează de propria propunere și orientează discuția spre acceptarea acesteia, există riscul să privilegieze un anumit rezultat, în loc să sprijine părțile în construirea propriei înțelegeri. **Or, Legea specială a medierii 192/2006 impune respectarea autonomiei decizionale a părților și a limitelor rolului de terț neutru și imparțial**.

Dacă, așa cum se descrie în text, medierea este redusă la formularea unei soluții juridice negociabile, aceasta ar putea explica de ce experiența avocatului în negociere și redactarea înțelegerilor **sunt greșit confundate cu întreaga competență necesară mediatorului**. Tocmai această premisă trebuie examinată critic: **există competențe comune celor două activități, dar ele nu înlătură diferențele dintre rolurile profesionale**.

Legea nr. 192/2006 a medierii instituie **mediatorul ca terț care facilitează negocierile și sprijină părțile să ajungă la propria înțelegere, fără putere de decizie asupra conținutului acesteia**. Articolul 58 distinge, la rândul său, între înțelegerea realizată de părți și redactarea acordului care consemnează clauzele consimțite. **Redactarea documentului de către mediator nu îl transformă în autorul soluției.**

Această confuzie este accentuată de echivalarea „propunerii finale de mediere” cu tranzacția. Tranzacția este un contract al părților, în condițiile art. 2267 din Codul civil, iar nu o propunere unilaterală a mediatorului. Se poate constata că **reprezentarea inexactă a rolului mediatorului poate conduce la subestimarea pregătirii specifice și, ulterior, la justificarea insuficientă a recunoașterii automate a calificării.**

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Solicităm inițiatorilor să clarifice: recunoașterea propusă prin initiative B563/2026 se întemeiază pe o evaluare documentată a competențelor specifice medierii sau pe presupunerea că negocierea juridică și facilitarea neutră și imparțială reprezintă aceeași activitate? Cum poate fi justificată dobândirea „de drept a calității de mediator” fără demonstrarea acestei echivalențe?

3.3 Asistarea, reprezentarea și conflictele de interese

Chiar **INIȚIATORII INVOCĂ INTERDICȚIA CUMULĂRII ACTIVITĂȚII DE MEDIATOR CU APĂRAREA, ASISTAREA ȘI REPREZENTAREA UNEI PĂRȚI**. Aceasta **CONFIRMĂ necesitatea separării rolurilor și JUSTIFICĂ autorizarea și supravegherea profesională actuală prin Legea 192/2006 a medierii.**

Consiliul de Mediere susține această separare, Legea nr. 192/2006 cuprinde deja o interdicție relevantă la art. 36: interzice mediatorului să reprezinte sau să asiste o parte într-o procedură judiciară ori arbitrală privind conflictul mediat. Încălcarea constituie abatere disciplinară, potrivit art. 38 lit. d).

Formularea „nu poate cumula în aceeași cauză” nu justifică exceptarea urmărită. Nu precizează expres dacă vizează atât exercitarea simultană, cât și succesiunea rolurilor: avocat care a asistat o parte și preia ulterior medierea sau mediator care devine, după închiderea procedurii, avocatul uneia dintre părți.

Încetarea mandatului nu înlătură automat informațiile confidențiale dobândite, relația profesională anterioară ori împrejurările care pot afecta neutralitatea și imparțialitatea.

De asemenea, expresia „aceeași cauză” nu trebuie să restrângă protecția la identitatea formală a unui dosar. Medierea poate preceda sesizarea instanței, iar același conflict poate genera mai multe proceduri.

Conflictele de interese depășesc reprezentarea directă a unei părți în aceeași cauză. Pot exista relații profesionale anterioare sau în curs, interese economice și alte împrejurări relevante.

Art. 31 din Legea nr. 192/2006 impune refuzarea cazului atunci când există împrejurări care împiedică neutralitatea și imparțialitatea, iar art. 54 reglementează informarea părților dacă asemenea situații apar pe parcurs.

Prin urmare, simpla absență a cumulului nu dovedește îndeplinirea tuturor cerințelor profesionale. Interdicția trebuie însoțită de un mecanism clar de verificare și răspundere, inclusiv pentru activități succesive.

Coroborată cu exceptarea de la supravegherea Consiliului de Mediere propusă în prima variantă a inițiatorilor, **inițiatorii trebuie să precizeze autoritatea care verifică obligația,**

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

soluționează sesizările și aplică sancțiunile. Trimiterea la disciplina unei alte profesii nu demonstrează, singură, echivalența garanțiilor.

IV. Competențele, formarea și autorizarea profesională în mediere

4.1 Competențele specifice și evaluarea lor

Consiliul de Mediere solicită păstrarea distincției dintre pregătirea juridică, valoroasă pentru numeroase situații și competențele de facilitare a comunicării, analiză și gestionare a conflictului, negocierea bazată pe interesele părților și menținere a echilibrului și a neutralității, specifice profesiei de mediator.

În susținere, aducem în atenție art. 3 alin. (2) din **Standardul de formare a mediatorului** din 7 septembrie 2007, care prevede:

„**În toate cazurile, formarea profesională trebuie să asigure dobândirea competențelor profesionale prevăzute de Standardul ocupațional al mediatorului, prin organizarea de cursuri de specialitate**.”

De asemenea, art. 20 alin. (6) din același standard stabilește că programul de formare trebuie să **cuprindă minimum 70% exerciții practice și maximum 30% elemente teoretice**.

Potrivit Legii nr. 192/2006, Standardul de formare a mediatorului, aprobat prin Hotărârea Consiliului de mediere nr. 12/2007 și a reglementărilor privind formarea profesională, **MEDIEREA PRESUPUNE URMĂTOARELE CATEGORII DE COMPETENȚE SPECIFICE:**

Competența	**Ce presupune în practică**
Analiza conflictelor	Identificarea cauzelor, dinamicii, etapelor și factorilor care întrețin conflictul
Comunicare interpersonală	Ascultare activă, reformulare, parafrazare, adresarea întrebărilor și verificarea înțelegerii
Inteligență emoțională	Recunoașterea și gestionarea emoțiilor, reducerea tensiunilor și prevenirea escaladării
Negociere bazată pe interese	Identificarea nevoilor reale ale părților, dincolo de revendicările și pozițiile declarate
Facilitarea dialogului	Crearea condițiilor pentru comunicare constructivă și colaborare între persoane aflate în conflict

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Neutralitate și imparțialitate	Evitarea favorizării unei părți, identificarea conflictelor de interese și menținerea echilibrului procedural
Managementul procedurii	Organizarea ședințelor, stabilirea regulilor, conducerea etapelor medierii și gestionarea blocajelor
Tehnici de soluționare a conflictelor	Generarea opțiunilor, depășirea impasurilor și facilitarea identificării unor soluții reciproc acceptabile
Etică și deontologie profesională	Respectarea confidențialității, voluntarității, autodeterminării și limitelor rolului de mediator
Competențe juridico-procedurale	Identificarea drepturilor care pot face obiectul medierii, cunoașterea efectelor juridice și întocmirea documentelor specifice procedurii

Pregătirea juridică și experiența avocatului reprezintă resurse profesionale valoroase în activitatea specifică a avocatului, care pot contribui la formarea sa ca mediator, **dar nu justifică prezumarea întregului set de competențe necesare rolului de mediator.**

Standardul ocupațional și standardul de formare au funcții diferite și complementare: primul constituie reperul competențelor profesionale, iar cel de-al doilea organizează cerințele pregătirii prin care acestea sunt dobândite.

A afirma că un profesionist (avocatul) va respecta cerințele de competență necesare în exercitarea altei profesii (medierea), nu explică prin ce mecanism le dobândește și cum este verificată îndeplinirea lor.

Potrivit art. 7 lit. f) din Legea nr. 192/2006, pregătirea presupune absolvirea cursurilor pentru formarea mediatorilor sau a unui program postuniversitar de nivel master în domeniu, în condițiile de acreditare și avizare prevăzute de lege. **Calitatea de avocat nu este prevăzută de acest articol ca substitut al formării specifice.**

Prin urmare, invocarea competenței trebuie însoțită de păstrarea unui mecanism concret de dobândire și verificare a acesteia, inclusiv pentru persoanele care dețin deja o calificare juridică.

4.2 Autorizarea în profesia de mediator și verificarea condițiilor de fond

Expresia „formalități de autorizare”, regăsită în prima variantă a inițiativei, nu acoperă integral funcția juridică a autorizării. Autorizarea presupune verificarea condițiilor de acces și dobândirea calității profesionale reglementate, include verificări de fond, care trebuie distinse de simplele operațiuni administrative.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

La art.20 din Legea nr. 192/2006, printre atribuțiile prevăzute, Consiliul de Mediere, regăsim:

e) **autorizează mediatorii, în condițiile prevăzute de prezenta lege** și de procedura stabilită prin Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de Mediere

e[1]) **cooperează, prin intermediul Sistemului de informare în cadrul pieței interne, cu autoritățile competente din celelalte state membre ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European și din Confederația Elvețiană, în vederea asigurării controlului mediatorilor și a serviciilor pe care aceștia le prestează**, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2009.

Având în vedere cele de mai sus, rezultă că **FORMAREA ȘI AUTORIZAREA reprezintă etape distincte. Dobândirea competențelor prin pregătire nu trebuie confundată cu autorizarea profesională.**

Art. 7 din Legea nr. 192/2006 stabilește condiții cumulative pentru dobândirea calității de mediator, incluzând pregătirea specifică și autorizarea. Nici diploma de drept, nici calitatea de avocat și nici absolvirea, singură, a unui curs nu echivalează cu îndeplinirea tuturor condițiilor legale.

Inițiativa trebuie să clarifice dacă urmărește simplificarea unor operațiuni administrative sau eliminarea verificării condițiilor de fond necesare exercitării activității. Cele două opțiuni au consecințe diferite pentru protecția beneficiarilor serviciilor de mediere.

O eventuală simplificare administrativă trebuie analizată pe baza unor criterii obiective, accesibile persoanelor aflate în situații comparabile, cu păstrarea verificării competențelor și a celorlalte condiții profesionale, care constituie aspecte de fond esențiale.

V. Tabloul mediatorilor și responsabilitatea evidenței publice

5.1 Autorizarea și înscrierea în Tablou

Potrivit art. 12 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, Tabloul mediatorilor reprezintă evidența oficială a mediatorilor autorizați, fiind întocmit și publicat de Consiliul de Mediere în exercitarea atribuțiilor sale legale.

Tabloul mediatorilor nu este o evidență a persoanelor care doresc să desfășoare activități de mediere, **ci este registrul oficial al persoanelor care au dobândit statutul profesional de mediator în condițiile legii.**

Consiliul de Mediere consideră că propunerea potrivit căreia persoanele care au dobândit titlul profesional de avocat definitiv se înscriu, la cerere, în Tabloul mediatorilor, fără altă autorizare, **trebuie analizată prin raportare la Legea 192/2006 a medierii, la semnificația juridică a**

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

acestui Tablou și la responsabilitățile legale ale organismului care îl întocmește, îl actualizează și îl pune la dispoziția publicului.

1. Cu privire la temeiul juridic al înscrierii în Tabloul mediatorilor

Cum justifică inițiatorii înscrierea automată, la simpla cerere, a avocaților definitivi în Tabloul mediatorilor, fără autorizarea prevăzută de Legea nr. 192/2006, în condițiile în care art. 12 alin. (1) stabilește că în acest Tablou sunt înscriși mediatorii autorizați, iar art. 7, art. 8 alin. (1) și art. 20 lit. e) instituie condițiile dobândirii calității de mediator și competența Consiliului de Mediere în materia autorizării?

Înscrierea în Tabloul mediatorilor nu reprezintă o simplă operațiune de introducere a unor date, ci **publicitatea unui statut profesional a cărui dobândire și exercitare sunt reglementate prin Legea nr. 192/2006.** În consecință, **modificarea condițiilor de înscriere afectează atât accesul la profesie, cât și încrederea beneficiarilor și a autorităților în informațiile furnizate de Consiliul de Mediere.**

2. Cu privire la verificarea competențelor profesionale și la credibilitatea informațiilor publicate

În baza căror criterii obiective și verificabile consideră inițiatorii că dobândirea titlului profesional de avocat definitiv constituie, prin ea însăși, dovada dobândirii competențelor specifice profesiei de mediator, astfel încât Consiliul de Mediere să poată înscrie în Tabloul oficial persoane pentru care nu a fost verificată îndeplinirea condițiilor de formare și calificare prevăzute de Legea nr. 192/2006?

Art. 12 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 stabilește că în Tabloul mediatorilor sunt înscriși mediatorii autorizați. Dispoziția trebuie interpretată împreună cu art. 7, care prevede **condițiile cumulative pentru dobândirea calității de mediator, cu art. 8 alin. (1), privind autorizarea de către Consiliul de Mediere, și cu art. 20 lit. e), care consacră atribuția Consiliului de Mediere de a autoriza mediatorii.**

Rezultă o **SUCCESIUNE JURIDICĂ PRECISĂ: <u>îndeplinirea condițiilor legale, autorizarea și înscrierea în evidența publică a profesiei.</u>**

În cadrul legal actual al Legii nr. 192/2006, SIMPLA CERERE DE ÎNSCRIERE ÎN TABLOUL MEDIATORILOR NU CONSTITUIE, SINGURĂ, DOVADA ÎNDEPLINIRII CONDIȚIILOR PROFESIONALE DE FOND.

3. Cu privire la responsabilitatea legală a Consiliului de Mediere și la supravegherea profesională

Cum intenționează inițiatorii să reglementeze responsabilitatea Consiliului de Mediere pentru legalitatea înscrierii, actualizarea și publicarea Tabloului mediatorilor, în situația în care

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

acesta ar fi obligat să înscrie, la simpla cerere, avocați definitivi, fără să le verifice și să le autorizeze calitatea profesională de mediator?

În aceste condiții, **care va fi autoritatea competentă să constate neîndeplinirea cerințelor profesionale, să verifice respectarea obligațiilor specifice medierii și să dispună, după caz, suspendarea, încetarea calității profesionale sau radierea din Tabloul mediatorilor?**

5.2 Legalitatea înscrierii și informațiile publicate în Tabloul Mediatorilor

Prin întocmirea și publicarea Tabloului, Consiliul de Mediere comunică publicului că persoanele înscrise au statutul profesional prevăzut de lege, cu mențiunile corespunzătoare privind exercitarea acestuia. Această responsabilitate privește legalitatea înscrierii, existența temeiului profesional și corectitudinea evidenței administrate.

Dacă înscrierea ar deveni obligatorie exclusiv pe baza titlului de avocat definitiv și a unei cereri, fără verificarea pregătirii specifice ori un mecanism legal de recunoaștere a competențelor echivalente, **Consiliul de Mediere ar publica un statut profesional dobândit printr-o procedură diferită de cea pe care Tabloul Mediatorilor o reflectă în prezent**. **Această schimbare necesită reglementare expresă și garanții corespunzătoare în legea 192/2006 a medierii.**

Mențiunile prevăzute de art. 12 alin. (2) permit beneficiarilor serviciilor de mediere, să cunoască identificarea formei de exercitare a profesiei de mediator, datele de contact, pregătirea, specializarea, experiența, formarea continuă, situația profesională a mediatorului. Din acest punct de vedere: pregătirea juridică de bază nu trebuie confundată cu formarea specifică în mediere; specializarea juridică nu echivalează, prin ea însăși, cu specializarea într-un domeniu al medierii, iar existența unei forme de exercitare a avocaturii nu poate fi una și aceeași cu nici o formă de exercitare a profesiei de mediator prevăzută de Legea nr.192/2006

În concluzie, datele publicate trebuie să reflecte situația reală, iar accesul să se întemeieze pe îndeplinirea condițiilor legale aplicabile.

5.3 Încrederea publică și actualizarea statutului profesional

Tabloul Mediatorilor este publicat în Monitorul Oficial și pus la dispoziția publicului, a instanțelor și a altor autorități. Această circulație instituțională îi conferă o relevanță care depășește o evidență internă.

Persoana care consultă Tabloul Mediatorilor pentru alegerea unui mediator este îndreptățită să considere că înscrierea are un temei legal verificabil. Un registru profesional unitar trebuie să ofere informații clare și comparabile, întemeiate pe standarde de competență verificabile.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Art. 12 alin. (3) impune actualizarea periodică a Tabloului. Menționarea suspendării și a formării continue arată că responsabilitatea Consiliului de Mediere continuă și după înscrierea pe tablou.

Propunerea inițiatorilor trebuie, prin urmare, să clarifice raportul dintre noua modalitate de acces și regulile privind exercitarea, suspendarea, încetarea calității și răspunderea profesională.

Trebuie precizat dacă și în ce condiții suspendarea din avocatură influențează dreptul de exercitare a medierii. Un asemenea efect nu poate fi presupus automat, în lipsa unei reglementări.Totodată, înscrierea în Tablou nu înseamnă că orice persoană înscrisă poate exercita permanent profesia: mențiunile privind suspendarea sunt esențiale pentru informarea corectă a publicului.

Având în vedere cele de mai sus, Consiliul de Mediere solicită Senatului României și Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului și Senatului României respingerea modificării legislative B563/2026 propuse de inițiatori, potrivit căreia persoanele care au dobândit titlul profesional de avocat definitiv se înscriu, la cerere, în Tabloul mediatorilor, fără altă autorizare, întrucât aceasta modifică în mod substanțial regimul juridic al dobândirii calității de mediator, fără instituirea unor garanții corespunzătoare privind calificarea profesională, verificarea condițiilor de fond de acces și responsabilitatea pentru evidența oficială a profesiei.

5.4 Corelarea derogării cu responsabilitatea Consiliului de Mediere

Așa cum am arătat la pag.1 a prezentului document, art. 12 alin. (4) rezervă exercitarea profesiei persoanelor care au dobândit calitatea de mediator autorizat potrivit Legii nr. 192/2006, iar alin. (5) protejează această condiție inclusiv printr-o normă de natură penală.

Aceste dispoziții evidențiază importanța clarității legislative. Legiuitorul trebuie să stabilească neechivoc ce statut dobândesc, prin ce procedură și sub ce regim de control și răspundere, persoanele care ar beneficia de o viitoare derogare legală ar exercita automat profesia fără drept. **Modificarea legii avocaturii, fără corelarea expresă a normelor Legii 192/2006 privind medierea, în ceea ce privește autorizarea și Tabloul mediatorilor, creează riscul unor interpretări divergente.**

Nu este justificată menținerea responsabilității Consiliului de Mediere pentru evidența publică a profesiei concomitent cu restrângerea posibilității sale de a verifica îndeplinirea condițiilor profesionale de fond.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Titlul de avocat definitiv poate constitui un element important în evaluarea pregătirii unei persoane. El nu justifică însă, singur, concluzia că toate competențele necesare medierii au fost dobândite și verificate, potrivit Legii 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

Tabloul mediatorilor nu poate fi utilizat pentru a crea aparența unei verificări profesionale pe care procedura de înscriere nu o mai permite. Încrederea publică asociată acestuia trebuie susținută de garanții legale efective, aplicabile tuturor persoanelor înscrise.

VI. Contractul de mediere și garanțiile procedurale

6.1 Regimul special și întinderea derogării

Contractul de mediere este reglementat de Legea nr. 192/2006, care **stabilește condițiile încheierii sale, participanții, conținutul obligatoriu, forma, sancțiunile și efectele juridice**.

Utilizarea acestei denumiri contractul de mediere în Legea 51/1995 fără precizarea expresă potrivit Legii 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, conduce, prin interpretare sistematică, la raportarea la instituția juridică deja reglementată de legea specială a medierii.

Problema nu este doar simpla omisiune a numărului legii, ci neprecizarea întinderii derogării: inițiatorii urmăresc **modificarea exclusiv a procedurii de acces în profesia de mediator sau se intenționează și un regim diferit de exercitare a medierii?** O asemenea întrebare nu trebuie lăsată în sarcina beneficiarilor serviciilor de mediere, a organismelor profesionale ori a instanțelor.

6.2 Calitatea profesională a mediatorului și raportul cu toate părțile medierii

În arhitectura actuală a Legii nr. 192/2006, dobândirea calității profesionale și încheierea contractului reprezintă etape distincte. **Condițiile de acces la profesie sunt reglementate separat de procedura contractuală. Contractul stabilește obligațiile asumate într-un conflict determinat, după dobândirea dreptului de a presta serviciul.**

Precizarea că activitatea se desfășoară în temeiul unui contract de mediere nu înlocuiește corelarea cu Legea nr. 192/2006 și nici verificarea condițiilor profesionale. **NU demonstrează existența competențelor specifice medierii.**

Contractul de mediere, așa cum este definit de Legea 192/2006 a medierii nu poate îndeplini această funcția derogatorie de acces în profesia de mediator.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Potrivit art. 44 alin. (2), contractul se încheie între mediator și părțile aflate în conflict. Această structură exprimă poziția distinctă a mediatorului față de participanți. În activitatea de mediere, profesionistul facilitează dialogul dintre părți și respectă autonomia lor decizională. El nu prestează, sub această denumire, asistență juridică în beneficiul uneia dintre ele.

Contractul de mediere nu poate fi redus la un contract de asistență juridică redenumit. Dacă avocatul dobândește și exercită calitatea de mediator, trebuie să fie clară separarea rolurilor, a obligațiilor și a raporturilor contractuale. Interdicția cumulului de roluri în aceeași cauză este necesară, dar nu înlocuiește această delimitare.

6.3 Cerințele procedurale și efectele contractului de mediere

Art. 43–47 reglementează etapele prealabile, interdicția desfășurării ședințelor înaintea încheierii contractului, clauzele obligatorii și forma scrisă. În consecință, **referirea la contractul de mediere trebuie să însemne respectarea cerințelor legale aplicabile privind informarea, consimțământul, confidențialitatea, onorariul și încheierea procedurii.**

Aceste obligații nu devin facultative în funcție de profesia de bază a prestatorului. Nici libertatea de a introduce clauze suplimentare nu permite înlăturarea normelor imperative ale medierii.

Legea atribuie contractului efecte care depășesc organizarea relației dintre prestator și beneficiari. De aceea, trebuie evitată incertitudinea privind natura actului semnat și regimul său juridic. Beneficiarii trebuie să poată identifica dacă participă la procedura reglementată de Legea nr. 192/2006 și care sunt consecințele acestei opțiuni.

Efectele speciale prevăzute de lege nu se obțin exclusiv prin atribuirea denumirii „contract de mediere” unui înscris. Aplicarea lor presupune îndeplinirea condițiilor legale relevante. **De aici rezultă necesitatea corelării cu reglementarea existentă.**

Solicităm ca textul să prevadă explicit că activitatea se desfășoară în baza contractului de mediere reglementat de Legea nr. 192/2006, cu respectarea condițiilor de fond privind procedura, drepturile părților, obligațiile mediatorului, confidențialitatea, neutralitatea, incompatibilitățile, conflictele de interese și răspunderea profesională.

Această precizare trebuie însoțită de reglementarea distinctă și coerentă a condițiilor de acces la profesie. Identificarea corectă a contractului nu înlătură necesitatea verificării competenței celui care îl semnează în calitate de mediator.

VII. Supravegherea, răspunderea și formele de exercitare a profesiei de mediator

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

7.1 Unitatea cadrului profesional și protecția beneficiarilor

Consiliul de Mediere, organism autonom de interes public prin art. 17 din Legea nr. 192/2006, exercită atribuțiile prevăzute de art. 20.

UNBR are, la rândul său, personalitate juridică de interes public, conform art. 59 alin. (2) din Legea nr. 51/1995.

Statutul ambelor organisme trebuie respectat; atribuțiile lor nu devin însă interschimbabile numai datorită acestui caracter. Exceptarea nu înseamnă că avocatul ar rămâne în afara disciplinei profesiei sale. Această disciplină nu poate fi considerată automat substitutul supravegherii specializate a medierii. **Solicităm menținerea competenței Consiliului de Mediere pentru activitatea de mediator, în condițiile legii speciale 192/2006.**

Textul nu înființează expres o autoritate nouă și nici nu transferă în mod detaliat atribuțiile Consiliului de Mediere către UNBR. Creează însă **RISCUL UNOR REGIMURI PARALELE** pentru același serviciu, fără a defini relația dintre ele. Acesta este un motiv în plus pentru care solicităm eliminarea exceptării și păstrarea competenței legale a Consiliului de Mediere asupra activității de mediator.

Consiliul de Mediere are atribuții legale privind autorizarea, evidența mediatorilor, standardele de formare, deontologia și răspunderea disciplinară. Acestea formează mecanismul de reglementare și control al profesiei de mediator autorizat.

Autorizarea verifică accesul la cadrul profesional, iar supravegherea urmărește respectarea obligațiilor pe durata exercitării. Ambele reprezintă garanții pentru beneficiari.

Exceptarea avocaților presupune un nou mecanism, care înlocuiește aceste garanții: **cine verifică pregătirea specifică, cine controlează respectarea principiilor medierii, cine soluționează sesizările și în baza căror norme?**

De asemenea, supravegherea din cadrul profesiei de avocat nu poate fi considerată automat echivalentă cu supravegherea specializată a activității de mediator. Existența disciplinei avocaturii nu justifică înlăturarea competenței legale a Consiliului de Mediere.

Analogia cu organizarea avocaturii este relevantă pentru coerența profesională. **Legea nr. 51/1995 protejează cadrul propriu de organizare și interzice constituirea și funcționarea barourilor în afara UNBR, evidențiind importanța unui cadru profesional clar și identificabil.**

Din aceeași perspectivă, Consiliul de Mediere susține menținerea unui cadru unitar pentru profesia de mediator. Beneficiarul serviciului public de mediere trebuie să poată identifica fără dificultate calificarea profesionistului, regulile aplicabile și autoritatea căreia i se poate adresa, fără a permite două regimuri paralele, după cum mediatorul este sau nu avocat.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

7.2 Organizarea activității de mediere și identificarea Formei de Exercitare a Profesiei

Solicităm corelarea art. 22–23 și 75 din legea medierii cu art. 5–6 din legea avocaturii. Folosirea aceluiași sediu nu lămurește singură forma prin care se contractează și se facturează serviciul. Pentru persoanele deja autorizate trebuie clarificat dacă exceptarea schimbă evidența profesională, cine examinează faptele anterioare și ce se întâmplă în caz de suspendare ori încetare a calității de avocat. În Legea nr. 192/2006, la art. 75, se prevede: Avocații, notarii publici, precum și membrii altor profesii liberale care dobândesc calitatea de mediator potrivit prevederilor prezentei legi pot desfășura activitatea de mediere la sediul unde își exercită activitatea de bază.

Prima variantă a art. I pct. 3 din propunerea legislativă B563/2026 introduce exceptarea avocatului de la formalitățile de autorizare și de la supravegherea profesională a Consiliului de Mediere, fără să clarifice expres modul în care această derogare se corelează cu formele de exercitare a profesiei de mediator și cu obligațiile de evidență prevăzute de Legea nr. 192/2006.

În aceste condiții**, în ce formă de exercitare au avut în vedere inițiatorii desfășurarea activității de mediere de către avocat: în cadrul formei de exercitare a avocaturii sau într-o formă distinctă, organizată potrivit legii medierii? Dacă se urmărește utilizarea formei de exercitare a avocaturii, cum se corelează această soluție cu art. 22 și 23 din Legea nr. 192/2006?**

De asemenea, **în ce calitate va semna profesionistul contractul de mediere, procesele-verbale și celelalte documente ale procedurii și ce date de identificare profesională vor figura pe acestea? Cum va fi evidențiată calitatea de mediator, astfel încât beneficiarii să poată identifica rolul asumat, obligațiile profesionale și regimul răspunderii?** Trimiterea generală la calitatea de avocat nu clarifică, prin ea însăși, aceste aspecte.

Avocații trebuie să își poată determina obligațiile de organizare, evidență, declarare și plată, iar beneficiarii trebuie să cunoască identitatea prestatorului, calitatea în care acesta intervine și garanțiile serviciului contractat.

7.3 Corelările judiciare și accesul persoanelor vulnerabile

Conexiunile procedurale impun aceeași precizie. Art. 21 și 227 din Codul de procedură civilă privesc soluționarea amiabilă și recomandarea medierii; art. 438–441 reglementează consfințirea învoielii, inclusiv când rezultă din mediere. Aceste repere trebuie corelate cu art. 59 și 61–63 din legea specială a medierii. Aplicarea regulilor tranzacției judiciare nu confundă procesul de mediere cu actul final al părților.

În materie penală, art. 67–70 din legea specială, art. 16 alin. (1) lit. g) și art. 23 din Codul de procedură penală trebuie distinse de retragerea plângerii și împăcarea din art. 158–159 Cod

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

penal. Protecția victimei și efectele acordului fac necesară identificarea certă a calității și responsabilității terțului. Reperele jurisprudențiale relevante trebuie avute în vedere în analiza efectelor procedurii. [12, 13, 14]

Taxele judiciare și accesul persoanelor vulnerabile necesită, de asemenea, dezbateri aplicate. OUG nr. 80/2013 și normele speciale privesc cererile de consfințire și restituirea taxelor în condițiile legii. Art. 20 din OUG nr. 51/2008 permite restituirea onorariului mediatorului pentru persoanele și în condițiile expres prevăzute, nu pentru orice beneficiar. **Solicităm evaluarea aplicării acestor mecanisme în regimul propus.**

VIII. Proporționalitatea, egalitatea și fundamentarea inițiativei legislative

8.1 Regimul autorizării și proporționalitatea

Din studiul preambulului OG nr. 13/2010, am reținut că acesta menționează **evaluarea regimurilor de autorizare din sfera de reglementare a Ministerului Justiției, inclusiv al mediatorilor**, în vederea transpunerii Directivei 2006/123/CE. Art. II pct. 1–5 a adaptat recunoașterea calificărilor și a introdus verificarea prin IMI, art. 8^1, art. 16^1 și art. 20 lit. e^1).

Art. 16^1 a fost introdus în L. nr.192/2006 prin ordonanța din 2010; această succesiune explică trimiterea la OUG nr. 49/2009. De asemenea, OG nr. 13/2010 privește directiva serviciilor, distinctă de Directiva 2008/52/CE. [6]

De asemenea, art. 8–12 din OUG nr. 49/2009 cer **justificarea regimului de autorizare, criterii clare și proporționale și proceduri accesibile**. Art. 9 alin. (3) interzice dublarea verificărilor echivalente; art. 12 alin. (7) limitează taxele aferente autorizării prin raportare la costurile procedurii. Art. 10 privește durata autorizației, iar art. 11 situațiile de selecție între candidați. **Aplicarea acestor dispoziții presupune respectarea excepțiilor și a normelor europene speciale, inclusiv art. 8 alin. (2) din ordonanță.**

Solicităm identificarea verificărilor deja îndeplinite de inițiatori, a celor echivalente și a cerințelor specifice care rămân de dovedit pentru accesul în profesia de mediator.

Analiza propunerii legislative B563/2026 trebuie să abordeze și cerințele Legii nr. 245/2020 privind efectuarea unui test de proporționalitate anterior adoptării unor noi reglementări referitoare la profesii.

Potrivit art. 6 și 7 din **Legea nr. 245/2020**, **protecția beneficiarilor serviciilor și buna administrare a justiției pot justifica cerințe profesionale, cu condiția ca acestea să fie adecvate și necesare. Evaluarea privește inclusiv autorizarea, supravegherea, etica și formarea continuă.**

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Consiliul de Mediere solicită păstrarea garanțiilor de fond necesare și proporționale cu responsabilitățile mediatorului. Recunoașterea unor competențe deja dobândite poate fi examinată pe baza conținutului pregătirii și a experienței demonstrate. În plus, derogarea propusă impune explicarea modului în care autorizarea și supravegherea avocaturii acoperă cerințele specifice medierii. Totodată, proporționalitatea trebuie examinată în raport cu întregul mecanism propus: **condițiile de acces, verificarea competențelor, supravegherea și răspunderea.** Reducerea sarcinilor administrative pentru prestator trebuie evaluată împreună cu efectele asupra protecției beneficiarilor, dar nu pot fi eliminate condițiile de fond.

Solicităm inițiatorilor să precizeze dacă a fost realizată evaluarea prevăzută de Legea nr. 245/2020 și să prezinte rezultatele acesteia. Ce date demonstrează că autorizarea și supravegherea existente depășesc ceea ce este necesar pentru avocații care doresc să desfășoare mediere? Ce alternative au fost analizate și prin ce garanții verificabile va fi menținută calitatea serviciilor?

Dacă inițiatorii consideră că derogarea nu intră în domeniul obligației de evaluare, solicităm motivarea acestei interpretări și fundamentarea distinctă a efectelor asupra beneficiarilor serviciului public de mediere și asupra coerenței cadrului profesional al medierii.

8.2 Egalitatea de tratament și evaluarea impactului

Din perspectiva egalității în fața legii, consacrate de art. 16 din Constituție, se impune **explicarea motivelor obiective și rezonabile pentru care persoane care îndeplinesc aceleași funcții de mediator și își asumă aceleași responsabilități față de beneficiari ar urma să fie supuse unor condiții diferite de acces, supraveghere și control**. Apartenența la o altă profesie nu ar trebui să înlocuiască demonstrarea competenței specifice și nici să diminueze garanțiile de neutralitate, imparțialitate și încredere de care trebuie să beneficieze toate părțile unei medieri.

Din perspectiva instituirii unui regim privilegiat pentru avocați față de alte profesii juridice aflate în situații similare, **facem precizarea că derogarea de la cerința autorizării pentru accesul în profesia de mediator apare numai pentru avocați, nu și, spre exemplu, pentru notari, consilieri juridici, executori judecătorești, magistrați pensionați etc.**

Solicităm inițiatorilor și legiuitorului examinarea derogării prin raportare la art. 1 alin. (5) și art. 16 din Constituție; sunt necesare reguli previzibile și o justificare obiectivă pentru tratamente diferite ale persoanelor care îndeplinesc același rol. Diferența de profesie poate fi relevantă și trebuie arătat în ce măsură răspunde riscurilor specifice medierii.

Solicităm prezentarea evaluării impuse de lege, în măsura în care soluțiile proiectului intră în acest domeniu sau motivarea neaplicabilității sale. **Comparația relevantă privește persoanele**

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

care îndeplinesc același rol față de beneficiari: acela de terț specializat, neutru și imparțial, chemat să faciliteze soluționarea unui conflict.

Diferența este relevantă inclusiv față de ceilalți absolvenți ai facultăților de drept și față de persoanele cu alte studii superioare care îndeplinesc condițiile legii speciale. Pentru aceștia, pregătirea și experiența anterioară nu înlătură obligația autorizării.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, diferențele de tratament între situații comparabile trebuie întemeiate pe criterii obiective și raționale. Exceptarea unei categorii necesită, prin urmare, o justificare concretă, raportată la scopul reglementării și la protecția beneficiarilor.

În absența unei justificări obiective și rezonabile, dispoziția ridică o problemă serioasă de compatibilitate cu principiul egalității în drepturi.

IX. Cadrul european privind calitatea serviciilor de mediere

9.1 Directiva privind medierea și calitatea serviciilor

Directiva 2008/52/CE privește anumite aspecte ale medierii civile și comerciale transfrontaliere. Art. 4 și considerentele 16–17 susțin formarea inițială și continuă și mecanismele eficace de control al calității, cu păstrarea autonomiei părților. Rezultă pentru analiza parlamentară, necesitatea de a verifica efectele concrete ale derogării asupra competenței și imparțialității serviciului. Cum continuă să funcționeze controlul calității pentru categoria exceptată, în contextul în care dreptul european susține garanțiile de fond.

9.2 Directiva privind serviciile și informarea beneficiarilor

Instrumentele de drept al Uniunii Europene trebuie analizate distinct, în limitele domeniului fiecăruia și ale raportului cu normele speciale aplicabile.

În acest scop, vă supunem analizei și **Directiva 2006/123/CE reglementează serviciile în cadrul pieței interne**. Art. 22 **privește informațiile datorate beneficiarului**; art. 25 abordează **activitățile multidisciplinare** și **garanțiile împotriva conflictelor de interese**; art. 28–36 privesc cooperarea administrativă. Aplicarea trebuie făcută în limitele domeniului directivei și ale raportului său cu instrumentele speciale privind calificările și serviciile avocaților.

Art. 26 al directivei **încurajează mecanisme voluntare de evaluare și certificare, cooperarea organismelor profesionale și facilitarea evaluării competenței prestatorilor**. În analiza propunerii, acest reper justifică întrebarea: **prin ce mecanism se verifică pregătirea efectivă pentru mediere a avocatului exceptat de la autorizare?**

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Art. 22 al directivei reglementează informarea privind statutul prestatorului, titlul profesional, organismul profesional, caracteristicile serviciului, prețul și măsurile pentru evitarea conflictelor de interese.

Aplicat propunerii inițiatorilor B563/2026: **cum se prezintă avocatul când desfășoară medierea, ce contract încheie, ce reguli profesionale comunică și unde poate fi sesizată o abatere?**

Considerăm că proiectul ar trebui să prevadă o informare explicită, înaintea contractului, asupra rolului de terț imparțial și neutru, asupra autorității competente și asupra căilor de reclamație. Simpla utilizare a titlului de avocat nu îi explică beneficiarului toate aceste aspecte.

9.3 Activitățile multidisciplinare și verificările echivalente

Art. 25 al directivei permite activitățile multidisciplinare, dar cere prevenirea incompatibilităților, garantarea independenței și imparțialității și compatibilitatea normelor de conduită, inclusiv privind secretul profesional.

Analiza legislativă trebuie să examineze și situațiile în care: una dintre părți este sau a fost clientul avocatului; cealaltă parte este asistată de un coleg din aceeași formă de exercitare; avocatul deține informații confidențiale dintr-o relație profesională anterioară; după încheierea medierii, una dintre părți îi solicită reprezentarea în conflictul respectiv.

Beneficiarul trebuie să poată verifica imparțialitatea și neutralitatea profesionistului în situația concretă.

Art. 9–10 ale directivei cer ca autorizarea să fie justificată și proporțională; art. 10 alin. (3) urmărește evitarea suprapunerii cu verificări echivalente sau comparabile.

Aceasta poate susține eliminarea unor formalități repetitive. Nu demonstrează însă că toate verificările proprii medierii sunt deja îndeplinite prin accesul la avocatură. **Inițiatorii ar trebui să identifice concret ce cerințe sunt echivalente și ce competențe rămân de verificat.**

Din perspectiva protecției beneficiarilor și a calității serviciilor, inițiativa propusă necesită o justificare suplimentară. **Apartenența la profesia de avocat nu demonstrează, prin ea însăși, echivalența tuturor competențelor și mecanismelor specifice medierii**. Înaintea înlăturării autorizării și supravegherii Consiliului de Mediere, trebuie identificate și stabilite garanțiile care vor asigura, în mod efectiv, competența specifică, imparțialitatea, transparența și răspunderea profesională.

X. Calificările străine și cooperarea transfrontalieră în mediere

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

10.1 Recunoașterea calificărilor profesionale

Consiliul de Mediere solicită examinarea modificării propuse prin art. I pct. 3 al inițiativei B563/2026 și din perspectiva Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind recunoașterea calificărilor profesionale, cu modificările ulterioare. Relevanța acesteia privește condițiile în care o calificare profesională dobândită într-un stat membru permite accesul la o profesie reglementată într-un alt stat membru.

Art. 4 alin. (1)–(2) din Directiva 2005/36/CE leagă recunoașterea calificărilor de accesul la aceeași profesie, comparabilitatea fiind apreciată în raport cu activitățile respective. În interpretarea Consiliului de Mediere, acest **reper impune distingerea calificării de avocat de calificarea necesară exercitării profesiei de mediator**: recunoașterea primeia nu demonstrează, prin ea însăși, dobândirea celei de-a doua.

În consecință, eventuala recunoaștere a unor competențe comune trebuie **fundamentată prin compararea conținutului formării și a atribuțiilor efectiv exercitate**. Pregătirea juridică poate fi relevantă pentru mediere, însă echivalența acesteia cu pregătirea specifică mediatorului nu poate fi prezumată exclusiv din apartenența la profesia de avocat.

În Hotărârea din 26 iunie 2019, Comisia Europeană împotriva Republicii Elene, cauza C-729/17, la punctele 85–89, Curtea a precizat că Directiva 2008/52/CE nu armonizează condițiile de acces la profesia de mediator. Curtea a constatat că profesia de mediator, astfel cum era reglementată în Grecia, constituia o profesie reglementată și că recunoașterea calificărilor aferente intra sub incidența art. 10–14 din Directiva 2005/36/CE.

Totodată, hotărârea evidențiază limitele verificărilor naționale: măsurile compensatorii și cerințele suplimentare nu pot fi impuse fără respectarea condițiilor directivei**, inclusiv evaluarea diferențelor substanțiale de formare.**

Acest reper susține un sistem de recunoaștere bazat pe evaluarea calificării relevante, proporționalitate și nediscriminare. Consiliul de Mediere nu solicită repetarea nejustificată a verificărilor sau a formării deja parcurse, ci **păstrarea unor mecanisme care să permită constatarea competenței specifice medierii.**

10.2 Mecanismul național și situațiile transfrontaliere

Art. 8 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 reglementează accesul, în contextul dreptului de stabilire, al persoanelor vizate de text care dețin documente de calificare în profesia de mediator, prin recunoașterea acestora de către Consiliul de Mediere, potrivit Legii nr. 200/2004:

„Cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European sau ai Confederației Elvețiene, posesori ai unui document de calificare în profesia de mediator, obținut în unul dintre aceste state, dobândesc, în contextul dreptului de stabilire, accesul la

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

profesie în România, după recunoașterea acestor documente de către Consiliul de mediere, conform Legii nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, cu modificările și completările ulterioare.”

Prin urmare, **cadrul național pornește de la identificarea și recunoașterea calificării de mediator**. Orice modificare a accesului la această activitate trebuie să clarifice raportul său cu mecanismul existent, inclusiv în cazul profesioniștilor care dețin simultan calificări de avocat și mediator.

Prima variantă a initiative B563/2026 păstrează referirea la Legea 192/2006 a medierii și la cerințele de competență și conduită, dar exceptează avocatul de la formalitățile de autorizare și de la supravegherea profesională a Consiliului de Mediere.

În aprecierea Consiliului de mediere, această formulare necesită clarificarea următoarelor aspecte, din perspectiva instrumentului de drept european reprezentat de Directiva privind recunoașterea calificărilor profesionale: **ce regim se aplică avocatului calificat într-un alt stat membru care dorește să desfășoare mediere în România? cine verifică documentele de calificare în mediere dobândită în alt stat membru și cine stabilește eventualele diferențe substanțiale de formare în mediere între statele membre? cum se asigură coordonarea dintre autoritățile competente și continuitatea evidențelor profesionale?**

În lipsa acestor precizări, **există riscul unor interpretări divergente: pentru aceeași activitate, accesul ar putea fi evaluat fie prin calificarea specifică de mediator, fie exclusiv prin calitatea de avocat.**

Solicităm Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări și Senatului României să ceară inițiatorilor:

a) prezentarea analizei de corelare a derogării cu Directiva 2005/36/CE și cu jurisprudența CJUE în cauza C-729/17;

b) precizarea calificării profesionale în baza căreia avocatul va exercita medierea și a mecanismului de verificare a competențelor specifice;

c) delimitarea expresă a simplificării administrative de exceptarea de la condițiile profesionale de fond substanțiale de acces;

d) reglementarea coerentă a situațiilor transfrontaliere și identificarea autorității competente pentru recunoașterea calificărilor de mediator;

e) justificarea oricărei diferențe de tratament prin compararea efectivă a calificărilor și a garanțiilor aplicabile.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Directiva 2005/36/CE oferă un reper esențial pentru evaluarea modificării: **simplificarea accesului trebuie să respecte regulile recunoașterii calificărilor și să permită identificarea competențelor în baza cărora este exercitată profesia de mediator.**

Persoanele care au și calitatea de avocat, vor urma procedura de recunoaștere a calificării de mediator sau vor beneficia de derogarea propusă pentru avocați? În această ultimă ipoteză, ce autoritate va verifica pregătirea specifică în mediere, în baza căror documente și criterii și cine va asigura supravegherea profesională a activității desfășurate în România?

10.3 Cooperarea prin Sistemul de informare în cadrul pieței interne

Pentru stabilire, art. 8 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privește recunoașterea documentelor de calificare ca mediator din UE, SEE și Confederația Elvețiană, Art. 8 alin. (10) și art. 20 lit. e[1]) reglementează utilizarea IMI și cooperarea Consiliului.

Apoi, art. 29 și următoarele din OUG nr. 49/2009 reglementează cooperarea autorităților competente pentru controlul serviciilor.

Cine va primi și verifica solicitările străine pentru avocații exceptați? Cu ce competență și acces la informații? Dacă rămâne Consiliul responsabil de cooperare, trebuie explicat **cum poate realiza verificările asupra unei categorii scoase de sub supravegherea sa.**

Menționăm în mod deosebit **prevederile Legii 192/2006 art. 20 lit. e^1) care statuează printre atribuțiile Consiliului de Mediere:**

„cooperează, prin intermediul **Sistemului de informare în cadrul pieței interne**, cu autoritățile competente din celelalte state membre ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European și din Confederația Elvețiană, în vederea asigurării controlului mediatorilor și a serviciilor pe care aceștia le prestează, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2009; ”

Cum au avut în vedere inițiatorii corelarea exceptării avocaților de la supravegherea profesională a Consiliului de Mediere cu atribuția acestuia de cooperare, prin Sistemul de informare în cadrul pieței interne (IMI), cu autoritățile competente din celelalte state membre ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European și din Confederația Elvețiană, în vederea asigurării controlului mediatorilor și al serviciilor prestate de aceștia?

În cazul avocaților care desfășoară activități de mediere și beneficiază de derogarea propusă, **ce autoritate va asigura această cooperare, în baza cărei competențe legale și prin ce mecanisme de schimb de informații și control? Va păstra Consiliul de Mediere atribuția de cooperare prin IMI în privința acestora, deși nu va mai exercita supravegherea lor profesională, sau se urmărește transferarea acestei responsabilități către o altă autoritate? În această ultimă**

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

ipoteză, cum va fi reglementat transferul și cum va fi asigurată continuitatea cooperării administrative transfrontaliere?

XI. Interesul public și consolidarea cadrului instituțional

Medierea este o activitate de interes public potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006. **Responsabilitatea statului privește cadrul legal, garanțiile beneficiarilor și îndeplinirea obligațiilor europene**; art. 148 alin. (4) din Constituție este relevant în acest din urmă sens.

Solicităm Senatului să ceară punctul de vedere al Președintelui României, al Guvernului, al Ministerului Justiției și al Comisiei Europene asupra impactului derogării, inclusiv asupra cooperării europene.

În contextul interesului public pe care îl reprezintă medierea ca modalitate alternativă de soluționare a conflictelor și la împlinirea a 20 de ani de la adoptarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, se impune necesitatea evaluării medierii în România și adoptarea unor măsuri pentru consolidarea profesiei și a cadrului său institutional.

Consiliul de Mediere solicită inițierea unei evaluări obiective, complete și fundamentate a evoluției medierii în România, a funcționării profesiei de mediator și a capacității instituționale a organismului său de reglementare și supraveghere.

Din această perspectivă, **dificultățile profesiei de mediator și ale Consiliului de Mediere impun evaluarea cauzelor și remedierea lor**. Trebuie menționat faptul că, Legea 192/2006 a medierii la art. 71 alin. (3)–(4) a prevăzut sprijin financiar în primul an, ulterior fiind aplicabil art. 21 privind veniturile proprii. **Care sunt autoritățile statului român care au monitorizat și evaluat, în perioada 2006–2026, dacă sistemul de autofinanțare prevăzut la art. 21 din Legea nr. 192/2006 a asigurat un serviciu public de calitate in România și Consiliului de Mediere resursele financiare, administrative, tehnice și umane necesare pentru îndeplinirea efectivă a atribuțiilor sale legale și pentru susținerea aplicării legislației naționale și europene privind medierea, inclusiv a obiectivelor Directivei 2008/52/CE?**

După două decenii de funcționare, considerăm necesară evaluarea acestui mecanism de finanțare la volumul, complexitatea și caracterul de interes public al atribuțiilor legale exercitate de Consiliul de Mediere.

În consecință, **solicităm analizarea și identificarea unor forme legale, stabile și transparente de susținere instituțională și finanțare**, care să permită Consiliului de Mediere să își îndeplinească în mod efectiv, continuu și independent atribuțiile privind autorizarea mediatorilor, evidența profesională, administrarea Tabloului mediatorilor, supravegherea

profesiei, informarea publicului și asigurarea funcționării infrastructurii sale administrative și de comunicare.

Consolidarea profesiei de mediator nu poate fi realizată exclusiv prin modificarea condițiilor de acces în profesie, ci presupune o abordare legislativă și instituțională coerentă, întemeiată pe evaluarea rezultatelor celor 20 de ani de mediere în România, identificarea disfuncționalităților și adoptarea unor soluții concrete pentru remedierea acestora.

Prin adoptarea Legii nr. 192/2006, statul român și-a asumat organizarea medierii într-un cadru profesional distinct și înființarea Consiliului de Mediere. Competențele atribuite acestuia privind autorizarea, formarea, evidența și disciplina profesională constituie garanții instituite în interesul oferirii beneficiarilor a serviciilor de calitate, a căror eficacitate trebuie păstrată în orice intervenție legislativă.

Această responsabilitate trebuie exercitată și în acord cu obligațiile României ca stat membru al Uniunii Europene. Art. 4 din Directiva 2008/52/CE prevede încurajarea formării inițiale și continue a mediatorilor și a mecanismelor eficace de control al calității serviciilor.

Faptul că dezbaterea parlamentară ajunge să pună în discuție viabilitatea profesiei de mediator și să prezinte exercitarea medierii în cadrul avocaturii drept răspuns la dificultățile existente, impune o analiză de politică publică deosebit de atentă. Dificultățile unui sistem profesional reglementat prin lege nu justifică fragmentarea garanțiilor sale de fond.

În acest context, solicităm inițiatorilor să precizeze: **prin ce mecanisme concrete își va îndeplini statul român responsabilitatea de a asigura accesul la servicii de mediere calificate și de calitate, dacă o categorie de prestatori este exceptată de la autorizarea și supravegherea Consiliului de Mediere? Cine va verifica pregătirea specifică, cine va controla respectarea standardelor și ce garanții vor avea beneficiarii că serviciul primit îndeplinește aceleași exigențe profesionale, indiferent de calitatea de origine a prestatorului?**

XII Concluzii și solicitări

12.1 Concluzii

Prezentul punct de vedere privește **protejarea caracterului de serviciu de interes public al medierii și a garanțiilor specifice privind furnizarea serviciilor de calitate, a profesiei de mediator și a profesioniștilor mediatori**. Așa cum am precizat de mai multe ori, avocații **au deja acces la profesia de mediator în condițiile legii speciale,** iar pregătirea și experiența lor pot contribui la exercitarea acesteia.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Medierea presupune intervenția unui terț specializat, neutru și imparțial, care facilitează comunicarea și negocierea, cu respectarea libertății părților de a decide asupra propriei înțelegeri. Legislația internă și europeană susțin că aceste competențe de fond necesare acestui rol, trebuie dobândite și verificate, iar respectarea obligațiilor profesionale trebuie asigurată prin mecanisme efective de supraveghere și răspundere.

Derogarea propusă prin inițiativa legislativă B563/2026 dorește să modifice accesul și traseul professional în mediere pentru o categorie profesională, avocații, cu consecințe privind raporturile dintre cele două regimuri profesionale, formele de exercitare, situațiile de cumul sau schimbare a statutului profesional, recunoașterea calificărilor dobândite în străinătate și cooperarea administrativă transfrontalieră.

Statului român îi revine responsabilitatea de a asigura cadrul institutional în care beneficiarii au acces la servicii de mediere calificate și de calitate. Orice modificare trebuie evaluată prin efectele asupra acestora, prin capacitatea de a preveni riscurile profesionale și prin coerența garanțiilor oferite. Diferențele de tratament între persoane care îndeplinesc același rol trebuie justificate obiectiv, iar cerințele profesionale de fond trebuie să rămână necesare și proporționale cu interesul public protejat.

Consiliul de Mediere susține simplificarea procedurilor, eliminarea sarcinilor administrative nejustificate, evaluarea documentată a competențelor deja dobândite și dezvoltarea colaborării dintre avocați și mediatori. Aceste soluții trebuie examinate cu păstrarea verificării pregătirii specifice și a protecției efective a beneficiarilor.

12.2 Solicitări adresate Senatului României

SOLICITĂM SENATULUI ROMÂNIEI:

1. Respingerea art. I aliniatul 3 a propunerii de modificarea și completare a art. 3, alin. (1) lit.f) a Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, precum și pentru completarea Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, înregistrată la Senat cu nr. B563/2026

2. Respingerea variantei alternative de reglementare potrivit căreia persoanele care au dobândit titlul profesional de avocat definitiv se înscriu, la cerere, în Tabloul mediatorilor, fără altă autorizare, în cazul în care această soluție este formulată sau introdusă în procedura legislativă prin amendamente.

3. Respingerea oricărei reformulări a acestor dispoziții care, indiferent de terminologia utilizată, ar avea ca efect dobândirea calității de mediator, exercitarea profesiei ori înscrierea în Tabloul mediatorilor exclusiv în temeiul calității de avocat definitiv, fără verificarea

,,Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

competențelor profesionale specifice medierii și fără stabilirea unui regim clar de autorizare și supraveghere profesională.

Subliniem că profesia de avocat și profesia de mediator sunt profesii complementare, dar distincte, iar colaborarea dintre acestea trebuie încurajată și consolidată, cu respectarea identității, competențelor și responsabilităților specifice fiecăreia.

Considerăm că viitorul medierii în România trebuie construit prin consolidarea profesiei de mediator, prin cooperare interprofesională și prin garantarea unor standarde de competență și responsabilitate, nu prin instituirea unor derogări care pot afecta coerența cadrului legal și încrederea publicului în profesia de mediator.

Vă rugăm să analizați prezenta poziție instituțională în cadrul procedurii legislative aferente inițiativei legislative înregistrată sub nr. B563/2026 și să dispuneți măsurile parlamentare necesare potrivit solicitărilor.

Cu stimă,

Consiliul de Mediere

Prin Președinte

Mocian Ramona-Mirabela

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

Anexa 1 Repere ale evoluției legislative

Act normativ	Intervenție relevantă
Legea nr. 370/2009	Modificări ample ale profesiei, atribuțiilor Consiliului și procedurii.
OG nr. 13/2010	Calificări străine, autorizare, cooperare IMI; Directiva 2006/123/CE.
Legea nr. 202/2010	Art. XV introduce art. 26 alin. (3), privind informarea fără onorariu anterior contractului.
Legea nr. 76/2012	Corelări ale art. 59 și 63 cu noul Cod de procedură civilă.
Legea nr. 115/2012	Organizarea profesiei, informare, acord și alte modificări;
OUG nr. 90/2012	Informarea, procedura și corelări privind acordul și instanța.
OUG nr. 4/2013	Prorogări de termene;
OUG nr. 80/2013	Modifică art. 59^2 și reglementează taxele judiciare relevante.
Legea nr. 255/2013	Corelări cu noul Cod de procedură penală.
Legea nr. 97/2018	Introduce art. 67 alin. (2^1)–(2^2), cu garanții pentru victime și reguli penale.
OUG nr. 24/2019	Modifică art. 67 alin. (2), în contextul protecției victimelor.
Legea nr. 154/2019	Profesie, organizare, procedură și efecte ale acordului.

Sursa istoricului: fișa legislativă a Camerei Deputaților

Anexa 2 Repere jurisprudențiale și limitele invocării lor

CCR nr. 266/2014. Privește informarea obligatorie și sancțiunea inadmisibilității. **Nu desființează profesia și nu înlătură autorizarea;**

CCR nr. 204/2025. Considerentele, în special paragrafele 47 și 55–56, disting regimul medierii penale de cel al împăcării. Decizia privește condiția recunoașterii faptei, nu autorizarea mediatorilor. **Relevanța sa aici constă în specificitatea procedurii și a garanțiilor**.

„Medierea reprezintă o activitate de interes public.”- art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006

ÎCCJ nr. 74 din 18 mai 2026. Dispozitivul respinge sesizarea ca inadmisibilă. Considerentele 74–77 examinează regimul propriu al medierii penale și modificările ulterioare anului 2016. **Le invocăm în sprijinul delimitării instituțiilor**

Aceste decizii arată de ce reforma trebuie să păstreze distincțiile dintre calificare, procedură, acord și efectele sale judiciare.

Surse normative și documente de referință:

B563/2026, forma inițiatorilor, art. I pct. 3

Legea nr. 192/2006, forma consolidată și notele de modificare

Legea nr. 51/1995, forma consolidată la 6 iulie 2026

Directiva 2008/52/CE, art. 1, 3–4 și considerentele 16–17

Directiva 2006/123/CE, în special art. 3, 9–13, 22, 25 și 28–36

OG nr. 13/2010, preambul, art. II pct. 1–5 și art. V–VI

OUG nr. 49/2009, în limitele domeniului de aplicare

Constituția României, art. 1, 16, 21 și 148

Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă

Legea nr. 245/2020, forma actualizată la 19 iunie 2025

Codul de procedură civilă, art. 21, 227 și 438–441

Codul de procedură penală, art. 16 și 23

CCR nr. 204/2025, în special paragrafele 47 și 55–56

ÎCCJ nr. 74/2026, dispozitiv și paragrafele 74–77

OUG nr. 80/2013, art. 11 și 45, cu modificările ulterioare

OUG nr. 51/2008, în special art. 8, 15 și 20

Camera Deputaților, fișa Legii nr. 192/2006 și actele modificatoare

Statutul profesiei de mediator, aprobat prin Hotărârea nr. 39/2015

Regulamentul Consiliului de Mediere, aprobat prin Hotărârea nr. 5/2007